

DEL PRESENT

LA JOVENTUT MANA

El meu anhel és escriure algun article vibrant pel nostre periòdic. Voldria que la meua veu retronys en els cors dels que llegeixin aquest article i que els batecs d'aquests es veiessin impulsats per la mateixa força que en aquests moments empeny el meu. Però m'esglaiia si llegeixo en el passat. Tot va quedant enrera en la Història de la humanitat; Jerusalem passa amb els seus profetes i són temple; Atenes amb les seves arts i els seus herois; Roma amb el seu imperi; els amors s'obliden; les discòrdies s'esmunyeixen. Res està ferm sinó Déu; tot el demés passa i defalleix, com defalleixen i passen les nuvolades que empeny la tramuntana.

Però la nostra obra no ha passat encara; està emplaçada al final de la ruta empresa. I quan l'hurem conquerida no s'esmunyirà al moment d'estrènyer-li les mans; ho serà eterna perquè d'etern sols ho és Déu, però si — ho proclamo ben alt — que fins la convicció de que tindrà de llarga durada, i quan el temps haurà socavat les seves arrels, quan solament restin les cendres del caliu que ara ens abranda, en la memòria de molts se'n servirà encara un grat i bell record.

Un sol sentiment, una sola idea, ens ha de moure a tots en la realització dels nostres actes; si així ho fem, tant en l'alborejar com en les postes de sol, com en el clamor de les tempestes, com en la suau música de les brises llevantines, el nostre ideal surgirà sempre amparat per l'alè de tots aquells que sentin i sapiguen estimar, i ocupant un pla molt més alt que els demés.

Totes les aspiracions d'un poble estan xifrades en una activitat. Ara bé; les activitats són engendrades per un entu-